

Fecir

– M.Karaca · 13 Temmuz 2018

FECİR

-I-

Doğmak, bilinmeyen bir diyarın
Temiz ve kirli topraklarına
Yeri titretircesine ayak basmaktı
Doğmak, iklimleri kasıp kavuran
Güneş'in en telli yükselişinde
Doludizgin yanmaya eşdeğerdi
Doğmak, kirlenmiş sulardan
Temiz ağızların yıkanmasına
Merhamet sayan bir anlayıştı
Nedir bu doğmak, nedir?
Huzur'a ermenin başlangıcı mı?
Yoksa, büyük bir zindan'a hazırlık mı?
Doğmak, büyük hazırlıklara başlangıç
Kutlu günlere bir fecir vaktinde ermektir
Zalimlerin öfkesi bir bakış ile kaybolacak
Ta ki, güzel validelerin güzel yüzlerinde
Sonsuz'a dek eksilmeyen bir gülüşü
Seyredercesine, temiz ve pak olmaktı.
İlk açtığımda gözlerimi unutmuştum
"Bela"dan buraya geldiğimi
Daha ruhum birleşmeden bedenim ile
O naif ülkenin havasını ne çabuk unuttum?
Doğmak... İnsanların kendi elleriyle bozduğu
Ve kendi elleriyle bu bozukluğa sevindiği
Hiç tanımadığım, bilmediğim yerde nefes almaktı
Daha yolun başında iken bitirmişlerdi yollarımı
Daha doğmamış iken kabre koymuşlardı bedenimi
İsyan başlamıştı daha ermeyen aklımın başkentinde
Bir vakit oldu ve bu düzene haykırdım
O vakit; Fecir.
Gözlerim, iki aşk yoluna kilitlendi
Daha ben, bende yok iken hapsoldü.
Bu diyar, Musa'nın ayak bastığı

Küfre karşı set olduğu diyar
Bozuk saatlere durmadan yalvaran
Kasırgalara inadına rüzgar çarpan
Ve asıl emre boyun eğmeyen
İnsanların şehrinde doğdum
Ve daha fecre zaman vardı.

-II-

Bir ağaç gibi yeşeriyordu insan
Öyle bir vakte denk geldi ki
Hayat, asıl mührüne nazaran
Bir sitem deryasında yüzüyordu
Bir kez daha titredi sema ve yeryüzü
Cebrail, bir kez daha buldu bir kulu
Ve o mührü, büyük erdem ehline
Büyük bir asalet ile emanet etti
Bir fecir vaktinde.
Süleyman (a.s) Allah'ın yeryüzünde ki
Yeni ve kıymetli peygamberiydi
O an, insanlar, cinler, hayvanlar
Sıra sıra emre amade olmuşlardı
Bulutlar, güneş ve ay bir başka
Ağaç, toprak ve taş bir başkaydı o an
Bu çağrı, büyüyordu bir insan bedeni gibi
Fakat, sonu olmayan ve noktasız yazı misali
Bu emanet, senelere, asırlara geçti
Ta ki o gelene kadar
Şimdi, o geliş fecre gebeydi
O kutlu diyar, bayram halinde
Gönüller ansızın huzurun eşliğinde
Ey İnsanoğlu! Gelin, bu düğüne
Gelin, bu fecrin doğuşuna
Kainat, ezeli ve ebedi bir fecir'e hazırlanıyor
O; Muhammed Mustafa (S.A.V)
Korkular bir bir büyüyor kirli ellerde
Bu emir, dağda ki inanmış çoban'ı
Yeryüzüne hakimim diyen Firavun'a
Korkusuzca "Ben üstünüm" emriydi
Bu emir, Lat'ı, Menat'ı ve Uzza'yı

Yerin dibine sokan ilahi bir emirdi
Bu emir, Fecrin müjdeleyicisi
Karanlığın hükmünü bozan
Hakkın gür sesini tüm cihana yayan
Kutlu bir emirdi.
Semayı inleyen şimşekler sustu
Şimdi, semada duyulan tek bir ses
Muhammed (SAV)

-III-

Mukaddes bir beldede
Muazzam bir geliş ile
O geldi.
Artık, kainat fecre açtı gözlerini
Artık, insanlar O nura döndü yüzlerini
Musa'nın, Süleyman'ın, ve İsa'nın müjdelediği
O fecir, açmıştı gözlerini küfür diyarına
Devrildi putlar, yıkıldı taşlar ve söndü ateşler
Yeryüzüne, müthiş bir aydınlık ile
Fecir doğmuştu.
Bir diyarın karanlıktan aydınlığa doğuşu
O vakte esir kılındı
Mühür, asıl sahibine ebedi ve ezeli olarak
Bir nur ile armağan edildi.
Hira da, Cebrail vasıtası ile...
Seneler geçti, güzel valideler çocuklarına
Büyük bir şeref ile Muhammed diyordu
O fecir hürmetine...
Karanlıklar açılmayan bir zincir ile hapsoldü
Aydınlıklar ise kâinatın şahitliği ile
O mübarek ellerden yayıldı.
Mekke'ye, Medine'ye, Küfe'ye, Basra'ya ve Türkiye'ye
Bir vakit, bir kez daha doğdu fecir
Artık o ezeli emanet
Ebu Bekre, Ali'ye, Ömer'e Osman'a
Ve tüm Ümmet-i Muhammed'e emanet edildi
Ne mutlu ki doğdu bir fecir
Doğdu, kıyametin bile söndüremediği ebedi emir.

Muhammed Karaca
"Kalpten Nağmeler"